

Pestszentimrei Öröm Hír Levél

A Pestszentimrei Római Katolikus Egyházközség lapja
XVIII. évfolyam 6. szám (143.) - 2021. szeptember

Ők ketten

A NEK zárómiséjén Ferenc pápa mellett a világ minden tájáról össesereglett püspökök, papok álltak az oltár két oldalán, jelenlétük kézzelfoghatóvá tette azt, hogy az egész földkerekség gyűlt itt össze az Eukarisztia megünneplésére. Az oltár előtti székeken pedig ott ültek a különböző protestáns felekezetek képviselői, a zsidó rabbik és az ortodoxok, köztük Bartholomaiosz konstantinápolyi pátriárka.

Lassan ezer éve, hogy az egyetemes kereszténység végzetesen kettészakadt katolikusokra és ortodoxokra, és annak ellenére, hogy a hitbeli különbség minimális a két vallás között, csak Szent VI. Pál pápa tette meg az első lépéseket 1964-ben a párbeszéd és a kölcsönös kiengesztelődés felé. Bartholomaiosz pátriárka már többször tanúbizonyságát adta annak, mennyire nyitott a közeledésre, mostani

magyarországi látogatásán is megfogalmazta, hogy több ponton kötődünk egymáshoz, mint amennyi elválaszt bennünket.

Az ókeresztény kor óta a püspökök tiszteletbeli rangsorában Róma püspöke áll az élen, s őt követi Konstantinápolyé.

Ők ketten a keresztény világ vezetői. Az emberiség ezeréves bűne, hogy ők ketten nem állhatnak még egy oltárnál, de a budapesti találkozásuk is egy újabb lépés volt egymás felé. Kérjük a Szentlelket, hogy

forrassza újra egyggyé azt, ami kettétört, hogy mihamarabb bekövetkezhessen a teljes kiengesztelődés, és láthassuk a világ első és második püspökét, amint együtt mutatják be a legszentebb áldozatot.

A NEK számtalan kegyelme közt ez volt az egyik: a világ első püspökének miséjén ott volt a világ második püspöke is. Együtt, ketten.

Találkozás Budapesten

Furcsa érzés volt szeptember első vasárnapján, az este 6-os szentmise végén, amikor belém (Laci) nyilallt, hogy most imádkozunk utoljára a NEK-ért. Kíváncsi voltam, "mi sül ki ebből", kicsit aggódtam a járvány miatt, a számok miatt (lesznek-e elegendő? nem lesz-e "ciki", ha a vártnál sokkal kevesebb résztvevő jelenik meg?), azért, hogy jelen tudunk-e lenni, kilépve az iskolakezdős, nyarat gyászoló hétköznapi rohanásból. A végeredmény az lett, hogy alaposan meglepett az Úr: a hét második felére valóságossá vált számunkra a találkozás Jézussal itthon, Budapesten.

Nem is annyira az amúgy elképesztően profin megszervezett nagyrendezvények sodrásában, még csak nem is a Hungexpo nehézsúlyú teológiai előadásain, amiből 2,5 napot sikerült végighallgatnunk. De élő és kézzelfogható volt az Úr jelenléte például a Bazilikában csütörtökön este, hol máshol, mint a közösségek szentségimádásán – ahogyan a zsúfolásig megtelt templomban zúgtak és visszhangzottak a "Meghívtál, hogy vízre lépjek" sorai, közben több, mint 100 pap gyóntatott folyamatosan, és az emberek sorban álltak, olyan sokan voltak.

Megtapasztaltuk a Szentlélek működését a margitszigeti Családi Napon, ahol tágabb közösségünk, a rendezvény szervezését vállaló Családok Jézusban Közösség valóban öt halat és két kenyeret tudott letenni az asztalra (két év szervezési feladatai család, munka, egyéb szolgálatok mellett), az Isten pedig több tízezer ember lelkét táplálta azokkal a programokkal, amik ebből megvalósultak. Elég volt a dicsőítő koncertet végighallgatni, ahol _egyszerre_ álltak színpadra a katolikus és protestáns felekezetű zenészek (Eucharist,

Sillye Jenő, Csiszér László, Mező Misi stb.) – ez azért korábban nem nagyon jött össze. Volt alkalmunk elolvasni a Margitszigeten gyóntató atyák visszajelzéseit, rengeteg mély, gyógyító szentgyónást tapasztaltak egy amúgy "csak" közös ünneplésre hívó rendezvényen.

Megható volt számomra Áder János szereplése a Hungexpón pénteken – örömet érzek, hogy olyan országban élhetek, amelynek a köztársasági elnöke kiáll tanúságot tenni, és elcsukló hangon, könnyeivel küzdve beszél arról, hogyan tapasztalta meg Isten jelenlétét az életében.

És igen, a tömeges nagyrendezvényeken is sikerült elcsípnem Isten mosolyát vagy bátorítását. Felemelő volt a Szentatya részvétele és beszéde, napjaink minden felelősséggel felruházott vezetője itthon és külföldön a szívébe kellene hogy vesse szavait: "Mennyire messze áll Ő, aki

csendben uralkodik a kereszten, attól a hamis istentől, akitől elvárjuk, hogy erővel uralkodjon és elhallgattassa ellenségeinket! Mennyire más Krisztus, aki egyedül a szeretettel áll elénk, mint e világ hatalmas, győzedelmes és ajnározott messiásai!".

Hálás vagyok azért is, mert nemcsak mi Bettel éreztük "megérintve" magunkat, de a gyermekeink is szép lelki élményekkel gazdagodhattak. Amikor kamasz lányunk a Hungexpo egyik pavilonjából könnyektől ázó arccal jött ki, és osztotta meg, hogy az ott tanúságot tevő hitetlenből protestánssá, majd az Oltáriszentség hatására katolikussá lett misszionárius szavai milyen hatással voltak rá, vagy amikor a másik két lányunk hazajött a Forrásponttól, és a "Na, milyen volt?" kérdésre úgy válaszol, hogy "Jó volt persze az Ákos koncert rész is, de igazán a szentségimádás és a tanúságtétel hatott rám" – na akkor éreztük úgy, hogy valódi áldás számunkra és reméljük mindannyiunk számára ez a hét.

Számunkra a NEK segített megerősödni abban, hogy kitartóan Jézus nyomában járjunk. Hiszen ahogyan a Szentatya mondta vasárnap: "Mit jelent Jézus nyomában járni? Azt jelenti, hogy járjuk az élet útját azzal a jézusi bizalommal, hogy Isten szeretett gyermekei vagyunk." (BetLaci)

A NEK előadásai, a tanúságtételek újrarahallgathatók az interneten, érdemes szemezgetni belőlük.

<https://www.youtube.com/c/52ndInternationalEucharisticCongress>

<https://www.iec2020.hu/hu/hirek-sajto/nezd-meg-ujra-nek-programjait>

Mielőtt megkezdődött a NEK-re való felkészülés, fogalmam sem volt róla, hogy mi az a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus és hogy négy évente rendezik meg. A több éves készület elején még érthetetlen volt számomra, mire is készülünk, mi a jelentősége ennek az eseménynek. Hálás vagyok Miklós atyának, hogy többször és nyomatékosan felhívta rá a figyelmet, a NEK-en való részvétel tanúságtétel. Elkezdett lassan érlelődni bennem a kíváncsiság és a vágy, hogy jelen lehessenek. Jöttek a hírek, mikor milyen programok lesznek, és be is regisztráltunk családilag több eseményre. Nagy öröm van a szívemben, hogy a bizonytalanságaimat leküzdve a gyerekeinkkel vettünk részt a főbb miséken és a fáklyás felvonuláson. Óriási élmény volt Budapest utcáin énekelve vonulni, követve az Oltáriszentséget, vagy megtapasztalni azt, hogy Ferenc pápa fizikai közelsége mennyire erősen közvetíti, hogy testvérek vagyunk Krisztusban. Megélni több tízezres tömegben a csendet a zárómisén. Megtapasztalni azt, hogy bárhol és bárkin keresztül képes megérinteni az Isten, pl. a Hungexpón, amikor előítéleteimben elmerülve hallgatók egy előadót, kritizálva magamban annak stílusát és egy váratlan pillanatban, ezen az előadón keresztül, az ő hangján, megszólít az Isten. A kezdeti tájékozatlanságom után, végül nagy ünnepé vált számomra a NEK hete a sok-sok találkozással, lelki élménnyel. (Szerján Kinga)

Nyári tábori élmények

Nagy várakozással tekintetünk a plébániai nagy tábor elé, hiszen kettő az egyben táborot kellett megszervezni egyazon helyszínen felnőtt és gyerektábor. Jó, hogy egy tapasztalt, sok táborot megélő csapat vállalta a sokszor nem kis kihívásokkal járó szervezést. Az idén Péliföldszentkereszt volt a helyszín, ami egy dombokkal körülhatárolt völgyben helyezkedik el.

Az ifjúság már hétfőn elindult, hogy Tatabánya érintésével megérkezzen Tarjánba, ahonnan indult a portya. Vidáman indultak el az erdőbe, hogy megtegyék az első nap 14 km-es távját. A nap melegen sütött, de ez sem állta útjukat és már három órakor Héregen voltak. Itt egyből megkerestük a szállásunkat, ami egy régi plébánia épületben volt. A sátrak felverése után a fiúk visszamentek rözsét gyűjteni az erdőbe, a lányok előkészítették a hagymát, szalonnát és a virslit a sütögetéshez. Nagyon jó volt látni, hogy a Szentjánosbogár klubban felnövekvő fiatalok milyen jó baráti közösségekben vannak egymással, a tábortűz mellett még sokáig beszélgettünk. Másnap újabb 12 km következett Péliföldszentkeresztig.

Szerdán már nagyon vártuk a családok érkezését a tábor helyszínére, közben Gábor atya beszélgetett az ifikkel. Megérkeztek a gyerekek is a szállásra és elfogyasztottuk első közös ebédünket. Délután kincsvadászat, majd méta, foci és röplabda következett, a nap fénypontja az esti tábortűz volt. Csütörtökön már egész nap együtt volt a csapat, 23 táborvezető ifi és 47 táborozó. Ezen a napon is sok móka várta a táborozó gyerekeket: csoportos játék, szabaduló szoba, tábortűz és még a felsősök egy esti megmérettetésen is részt vettek. Péntek a kirándulás napja volt, bár az eső miatt rövidebbre sikerült mint terveztük, de a régen várt számháborút megtartottuk. Este egy mozi élményével lettünk gazdagabbak. Szombaton Gábor atya vezetésével lelkinapot tartottunk, ahol az Emmauszi tanítványok történetén keresztül találkozhattak a gyerekek Jézussal, majd Szentségimádás következett először egy kedves meghívott előadóval a kicsik telepedhettek le Jézus köré a szőnyegre, majd a nagyok következtek, végül misével záródott az alkalom. Délután plakátokat készítettünk, hogy újra felidézzük a tábor legjobb pillanatait, majd záró tábortűzzel ünnepeltük meg az eltelt napokat.

Vasárnap már mindenki a hazaindulás lázában égett, pakoltunk, de azért még egy nagy vízcisatára volt időnk. Istentől megáldott szép napokat töltöttünk együtt! (LÁM)

Elképesztően jó volt a tábor, örülök annak, hogy ez idén létrejöhett, nagyon jó volt látni, ahogy egymással kijönnek a különböző korosztályú gyerekek, senkit nem láttam egyedül. Sokszor jött oda

hozzám egy-egy gyerek, hogy szívesen játszana velem, jó látni, hogy ennyire felnéznek ránk, megbíznak bennünk! Felüdülés volt a tábor, új barátokkal gazdagodtam. (Papp Dominika)

Számomra ez volt a legjobb tábor, még a vírus ellenére is. Bekerültem egy családba, olyan oldalukat ismerhettem meg, amit még nem láttam. Befogadtak, meghallgattak, ha kellett segítettek, támogattak mindenben. Ezenkívül fantasztikus programokon vehettem részt velük, és az összes többi gyerekkel és vezetővel. Kedvenceim közé tartoztak a közös játékok, misék, éneklések, a vidám hangulat. Egy percig se unatkozott senki. Az utolsó nap azt gondoltam, hogy még ha vége is lesz ennek a tábornak, hatalmas élményekben volt részem. Olyanokban, amit soha nem fogok elfelejteni. Köszönöm, hogy egy ilyen csodálatos táborban lehettem, és ilyen fantasztikus embereket ismerhettem meg. Köszönöm a tábor és a családok vezetőinek, hogy ilyen vidám, csodálatos hetet állítottak össze. Alig várom a következőt! (Szekulesz Adél)

Ha jól emlékszem, harmadik alkalommal vagyok részese a táborszervező csapatnak. Szeretem ebből

kivenni a részem, idén úgy is elvállaltam, hogy tudtam, tavasszal alig fog beleférni az időmbe.

Amikor nekiálltunk a feladatoknak, egyáltalán nem volt biztos a vírus miatt, hogy lesz nyári tábor. Ezért szóvá is tettem, hogy próbáljuk meg minimalizálni a beletett munkát, hiszen lehet, hogy nem fog megtérülni. Gábor atya mondta erre, hogy a táborszervezésnek nem csak a tábor lehet a gyümölcse, hanem maga a szervezés folyamata is. Most már azt gondolom, igaza van. Szerettem az idei szervezőcsapatot: akkor is, ha hiányzott belőle a férfi-nézőpont, akkor is, amikor éreztem, hogy nem vagyunk túl hatékonyak, vagy nem értünk mindenben egyet, vagy megint beleesünk olyan hibákba, amiket már tavaly megfogadtunk, hogy jövőre így biztos nem.... A végeredményt nézve azonban úgy gondolom, mindezek ellenére jó csapat voltunk: én jól éreztem magam Péliföldszentkeresztben, a családom is jól érezte magát, töltöttek és jó pár visszajelzés érkezett már hozzám, amik abban erősítenek meg, hogy valamit biztosan jól csináltunk.

A feladatok közül engem – többek között – a "pénzügyek" találtak meg. Bár azt is mondhatnám, hogy ez testhezálló nekem, hiszen még tanítom is a pénzügyet, de mégiscsak olyat csináltam, amit eddig soha. Ez a végére az örök-bizonytalankodó anyuka-lelkemnek adott egy kis önbizalmat. (Homicsné Erdős Vera)

Amikor 2019-ben elkezdtek a 2020-as nyári tábor szervezését, még nem sejtettük, hogy mi vár ránk, a világra... Kerestük a megfelelő helyszínt, előadókat,

készültünk az együttlétre. Márciusban azonban, egyik pillanatról a másikra megváltozott az életünk, minden bizonytalanná vált. A járványhelyzet miatt végül le kellett mondani a tábort. Tudtuk azonban, hogy ha a helyzet megengedi 2021 nyarára tábort szeretnénk szervezni, hiszen a pandémia miatt nagyobb szükség lesz a találkozásokra, mint valaha. Kicsit bátortalanul, tele bizonytalansággal, de elkezdtuk az első tábori megbeszéléseket, eleinte még csak online, de a személyesség hiánya nagyon megnehezítette az ötletelést. Felmerült bennünk a kérdés, van-e értelme ennek egyáltalán. Szabad-e tábort szervezni ilyen időkben? El tudnak-e vagy el mernek-e majd jönni az emberek? Gábor atya az első megbeszélések egyikén azt mondta, hogy a közös munka közösséggé formálhatja a szervezőket, és ha sikerül közösséggé formálódunk a szervezés alatt, már nem volt hiába a munkánk, még akkor sem, ha a vírus elmossa a tábort. A köztünk lévő kapcsolat erősödése a tábor első gyümölcse lehet. Ez a gondolat erőt adott a folytatáshoz. A jelentkezési listán egyre több név szerepelt, s nagy örömünkre végül 150-nél is több résztvevővel indult a plébániai tábor. Deo gratias! (Kovács Szerján Kinga)

Pestszentimrre való költözésünk első évétől részt vettünk kicsi családdal a plébániai táborokban, s mindig nagy bámulattal néztem a szervezők munkáját, el sem tudtam képzelni, hogyan lehet egy ekkora létszámú tábort ennyire szuperül megszervezni. Az idén úgy éreztem, hogy ha valahol hasznomat tudják venni, akkor én is szívesen be(sz)állok a szervezés folyamatába.

Az elő megbeszélésen kicsit megijedtem, mert sok-sok olyan információ hangzott el, amit nem tudtam hova tenni. Pár alkalom után kezdtem csak lassan megérteni, hogy miről szól ez a plébániai táborszervezés, egy csapat, egy kis közösség tagja lettem. Lassan-lassan kikristályosodtak a folyamatok, a feladatok, s azt hiszem, elég hamar megtaláltam azokat a területeket, amelyeket magaménak érezhettem. Nagyon sokat jelentett ebben a folyamatban a többiek nyitottsága, együttműködése, rugalmassága – amiben be kell valljam, nekem elég nagy hiányosságaim vannak. ☺

Nagy öröm volt, hogy közelebből és más-más oldalról ismerhettem meg közösségünk tagjait. Sokat tanultam az együttműködésről, a rugalmasságról, a spontaneitásról. Újabb kapcsolatokkal, újabb lelki élményekkel, tapasztalatokkal gazdagodtam, miközben olyan szolgálatot végezhettem, melyről tudtam, hogy egy egész plébániai közösség élvezheti a gyümölcseit.

Köszönöm az Úrnak és az Ő eszközeinek – Nektek! –, hogy megélhettem a táborszervezés örömeit; tapasztalatot szerezhettem arról, hogy milyen Veletek és Értetek együtt munkálkodni. ☺ (Kovácsné Szabó Zsófia)

Bogarak

A járvány miatt idén sem nyílhattak meg a hagyományos Bogár-táborok, így kárpótlásul azt találták ki a vezetők, hogy itthon mehetnek a gyerekek táborba: (majdnem) mindenki otthon aludt, de a napot együtt töltötték a templomkertben és a környéken.

„A testvéreim már régóta járnak Bogár-táborba és klubba. Én is két éve Bogár-klubos vagyok, de ez volt az első táborom. Nagyon tetszettek az előadások, amiket csütörtök délután mutattak be a csapatok. Szerintem az volt a legjobb, amikor az egész tábor együtt játszott.” (Fülöp Kinga)

"Az ismerőseink már régóta ajánlgatták a Bogár-tábort, és mivel idén hozzánk közel rendezték, el tudtuk szállásolni a barátunkat. Azután én és a bátyám is bejelentkeztünk. Nem bántuk meg. A legjobb az volt, hogy az egész tábor egy hatalmas közösség. Itt teljesen önmagam lehetek, és a játékok is nagyon jók. Úgy éreztem, közelebb kerülök Istenhez. Csodálatos volt!" (Hosszú Csilla)

Új képviselőtestület

Kíváncsian vártam az új képviselőtestület lelki napját, már csak azért is, mert ilyenben eddig nem volt részem. Jó pár évvel ezelőtt már voltam tag, akkor is megtisztelő volt ilyen módon is a plébániát és a közösséget szolgálni. Az, hogy a közös munkát szentmisével, együtt imádkozással és egy finom pizza közös elfogyasztásával kezdtük, még közvetlenebbé és nyitottabbá tette az együttlétet.

Míg 15-16 évvel ezelőtt egy szárnyát bontogató közösség megerősítése, iránykeresése volt a fő szempont, a mostani feladatunk inkább abban áll, hogy egy régóta, megszokott keretek között működő közösséget hogyan „építsünk újra” a pandémia okozta kényszerű elszigeteltség után, illetve hogyan reagáljunk a belső változásokra (új hívők bevonása, az egyre nagyobb számban „ifivé érő” gyermekeink közösségi élete, a közösségi házzal kapcsolatos feladatok stb.). Rövid távon pedig itt a NEK, ami évek óta a legfontosabb egyházi esemény, amelyen közösségként veszünk részt, és amelynek reményeink szerint tovább gondozandó gyümölcsei is lesznek.

Öröm volt látni egyrészt azt, hogy lelkipásztori oldalról mennyire egyensúlyban van a lelki és az operatív, szakmai vezetés az atyák kezében, másrészt azt, hogy a képviselőtestületben egy nyitott, lelkes, tenni akaró csapat tagjává válhattam újra. Bizalommal nézek a közös munka elé. (Pálfalvi László)

Chosen - Kiválasztott

Régóta terveztük már, hogy ha legközelebb lesz időnk és energiánk együtt filmet nézni, az a Chosen című sorozat lesz. Annyi jót hallottunk már erről a Jézus életét feldolgozó sorozatról különböző habitusú és háttérű keresztény barátainktól, hogy attól kezdtünk tartani, túl nagy elvárásokkal ülünk le a 8 részes első évad elé. Mert hát lássuk be, van némi kockázat egy olyan filmmel kapcsolatban, ami 1) amerikai, ahonnan azért érkeznek finoman szólva kissé didaktikus, túlzottan leegyszerűsítő,

hovatovább szirupos keresztény alkotások, továbbá 2) közösségi finanszírozással készült, amire sorozat esetében még nem nagyon volt példa. Mennyire lesz hiteles, mennyire akarja magát "ráerőltetni" a Szentírásra, mennyire lesznek "amatőrök" a színészek? A filmet hívők készítették hívők támogatásával: a rendező protestáns, a főszereplő katolikus. A stáb munkáját külön tanácsadók segítették a különböző felekezetekből: volt köztük katolikus pap, evangélikus teológia-professzor, de zsidó rabbi is, hogy a hitelesség minél több szemszögből biztosított lehessen. A támogatók pedig minden idők legnagyobb közösségi finanszírozású média projektjét hozták össze: több tízezer ember járult hozzá anyagilag, amiből egy 10 millió dolláros költségvetésű első évad készülhetett el. Azóta megjelent a második évad is, és jelenleg zajlik a harmadik finanszírozása. Összesen hét évadot terveznek.

És hogy milyennek láttuk? Nehéz szavakkal kifejezni, pláne leírni, mennyire megérintett. Mivel sorozat, több szálon fut a cselekménye, mint ahogyan a cím jelentése (Kiválasztott) is több rétegűvé válik: bemutatja magát Jézust, az Atya kiválasztottját, de olyan szépen és finoman, ahogyan nem láttunk még Krisztus ábrázolást. Talán a Ben Hur arc nélküli, mégis valódi jelenléttel bíró Krisztusa tett rám (Laci) ilyen hatást annak idején. Szívet derítően mutatja be az egészen ember, egészen Isten Messiást, ahogyan tanít, ahogyan figyel az emberekre, ahogyan szeret, kötődik és gyógyít; a Mestert, aki nevet és táncol, aki könnyekig meghatódik mások hite láttán, aki úgy magával ragad, hogy nézőként

kedvünk támad hátizsákot pakolni és elindulni vele a kalandra. Talán ez a legnagyobb erénye a filmnek, hitelesen tudja bemutatni, hogy az élet Jézussal egy kaland.

Érdekes módon nem vele kezdődik a sorozat, hanem azokkal, akik majdan társai lesznek ebben a kalandban. A címben szereplő kiválasztottság ugyanis vonatkozik a tanítványokra is, az ő élethelyzetüket, éppen aktuális "sztorijukat" látjuk, amelybe egyszer csak belép Jézus, és mindent megváltoztat vagy kiteljesít. Nagyon szép Mária Magdolna megformálása, telitalálat Simon, aki a sorozat elején még fortyogó láva (hagyjatok békén az Isten bárányával, én halat akarok fogni), de már látszik rajta, hogy kősziklává fog szilárdulni. Meglepő Máté ábrázolása, de nem szeretnénk "spoilerezni", úgyhogy inkább nem részletezzük. Nagy szerepet kap Nikodémus, és főleg rajta keresztül kapunk bepillantást a zsidó nép hagyományaiba, hitvilágába – ez a harmadik rétege a címnek, hiszen a kiválasztott nép életét is bemutatja. Nemcsak Jézus korában, hanem egy-egy evangéliumi részhez kapcsolódóan az Ószövetségből is felvillant epizódokat (rézkígyó elkészítése, Jákob kútásása – ez amúgy különösen izgalmassá teszi az egyes részeket, hiszen mintegy felvezetik, melyik szentírási szakasz fog következni az adott részben).

Nagy erénye a filmnek, hogy a fő karakterek mellett közel hozza azok környezetét is, például Simon feleségének bemutatása egészen új szint ad a majdani Péter elköteleződésének.

Az egész sorozatra igaz az igényesség (a berendezésektől kezdve a ruhákig, a zenéről és a színészekről nem is beszélve), a dinamizmus és a fiatalosság amellet, hogy maximálisan tiszteletben tartja a Szentírást és annak öröm-üzenetét. Lehet, hogy kicsit belemagyarázás, de számomra a cím negyedik jelentése mi magunk vagyunk, akihez ez az örömhír szól: ki vagyunk választva Általa, hogy hozzá tartozunk, hiszen ő maga jött el hozzánk és önmagát adta értünk. A film nemcsak azt mutatja be, hogy lehet, hanem azt is, hogy mennyire jó dolog Jézushoz tartozni.

Mi kettesben néztük Bettel, de arra jutottunk, hogy kamaszainkat is be fogjuk vonni, akár velük nézve, akár valamilyen ifjúsági "mozizós" programként. Nem teszteltük még le, de úgy gondoljuk, gimnazista korosztálytól felfelé szeretni fogják és remek alkalmat teremthet a beszélgetésre akár egymás, akár szülők és gyermekeik között.

Szóval izgalmas és felemelő volt végignézni az első évadot, főleg a 2-3. rész után "indul be" igazán a sorozat. Ami kicsit nehezé teszi, hogy magyar szinkron természetesen nincsen hozzá, a szintén közösségi feladatként készített feliratok pedig néha kicsit furcsák.

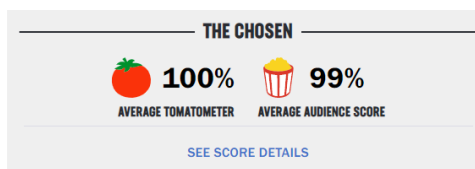
Ha kedvet kaptatok hozzá, a saját honlapján érhető el a sorozat, természetesen ingyenesen:

<https://watch.angelstudios.com/thechosen/en/watch?ap=true> (Először kattints a "Play episode" gombra. A magyar felirathoz kattints a jobb alsó sarokban a "teljes képernyős mód"- ikontól balra látható kis négyzetre, majd a "Feliratok"-ra (vagy subtitles) és ott kell kiválasztani a

"hungarian"-t (jobb oldalt a csúszkát kell húzni.)

Végezetül kedvcsinálónak, e sorok írásakor így áll a sorozat megítélése az egyáltalán nem keresztény filmértékelő portál, a Rottentomatoes oldalán:

THE CHOSEN (2019 -)

ÖnkéntesNEK lenni jó!

Amikor elindult a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusra a regisztráció, biztosan tudtam, hogy ott szeretnék lenni, hiszen az életemben ez az esemény csak egyszer van, most. Akkor még zárandokként képzeltem el magam, így is regisztráltam a családdal együtt. Később hallottam arról, hogy önkéntesek jelentkezését várják. Azonnal hívást éreztem a szolgálatra, de ehhez egy döntést kellett hozzak. Tudtam, ha az önkéntes szolgálatot választom, nem fogok tudni teljes jelenléttel részt venni a Kongresszuson, de abban is biztos voltam, hogy a NEK lebonyolításához végzett legapróbb szolgálat is ajándék lesz számomra. Így az Önkéntes Program felhívására idén májusban önkéntesként is regisztráltam.

Az ÖMR profilon keresztül május végén volt az első online találkozó, ahol köszöntők, és közös imádság után a programokról és helyszínekről kaptunk rövid ismertetőt. Június végén újabb online találkozó keretében már egy sokkal részletesebb tájékoztatást kaptunk az

egyres rendezvények programjairól, a helyszínekről, az ott felmerülő feladatokról. Ez után lehetett jelentkezni, mely rendezvényen, és azon belül milyen területen szeretnénk önkéntes munkát végezni. Én a Hungexpo-kongresszusi napokat (ezen belül az önkéntes központot jelöltem meg) és a záró misét (beléptetés segítése, terelés) választottam. A területen belüli csoportbeosztást csak pár nappal a rendezvény előtt kaptuk meg koordinátorainktól. Augusztus közepétől lehetett átvenni a formaruha csomagot és a fényképpel ellátott akkreditációs kártyát. Formaruhaként kaptunk két pólót, egy pulóvert (ami a hideg hajnalokon igen jól jött), sapkát, szelldzsekit, maszkot, kézfertőtlenítőt, vizes kulacsot, mindezt egy kisebb hátizsákba csomagolva. Ezután izgatottan vártam, Isten milyen feladatot szánt nekem. Többször jött SOS felhívás, ha valahol segítségre volt szükség. Így kerültem még a Kongresszus megkezdése előtt a budaörsi logisztikai központba egy napra, ahol a zárandokok tarisznyáját kellett összeállítani. Sok szorgos kéz pakolta itt a táskákat és hajtogatva tette a raklapokra. Szeptember első napjaiban megkaptam a Hungexpo csoportbeosztását. Ekkor szembesültem azzal, hogy reggel 6 órára a Hungexpo II. kapunál kell lennem, és a környéken autóval nem tudok parkolni. Éjszakai bagolyként ez igazi kihívás volt számomra. Reggel 4 órakor kelni, és félig autózva, félig tömegközlekedéssel elérni az első 10-es buszt 5:40-kor az Örs vezér téren. De már a hétfő reggel kárpótolt azzal, hogy több emberrel ismerősként köszöntöttük egymást, akikkel együtt csomagoltunk a logisztikai központban.

Az Önkéntes Központ irodája az A pavilon emeletén volt, itt volt minden nap a gyülekező, innen indultak az önkéntesek reggelivel ellátva a nekik szánt posztokra. Az első reggelen az önkéntesek izgatottan várták koordinátoraikat, mindenki kereste a helyét. Olyan volt, mint egy felbolydult méhkas, de szép lassan mindenki a helyére került. Én két társammal az irodában maradtam, itt láttuk el a ránk bízott feladatokat. A központba futott be minden jelzés, hol, mire van szükség. Ezt feljegyeztük és továbbadtuk annak a csoportnak, amely a megoldandó feladattal foglalkozott. Legtöbbször a logisztikával foglalkozó koordinátorral és az akciócsoportot irányító koordinátorral voltunk kapcsolatban. Az akciócsoport tagjai állandóan változó létszámmal ott voltak az irodában, és ha valahol erősítés kellett, őket vetették be. Ha épp nem volt más, mi segítettünk be. Így beülhettem egy rövid időre a regisztrációba is. Az önkéntesek mellett cserkészek is segítettek a munkát, főleg az infó pontokon és ebédeltetésnél. Az első nap másra nem is tudtam figyelni, mint a segélyhívásokra, azonnal intézendő feladatokra. Mivel sok tanuló vett részt az önkéntes programban, nekik iskolai kikérőt írtunk. Másnap már volt idő az iroda rendezettebb képének kialakítására, színesebbé tételére. A falakra, ajtókra bibliai idézetek kerültek, színes papírból kivágott virágokból egy nagy kereszt került fel a falra, és mivel nemcsak kenyérrel él az ember, a hűtő ajtajára ragasztottunk egy kis tasakot, amibe „lelki cukorkákat”, papírra írt és felgöngyölt ígéket helyeztünk. Készült üzenőfal, és hálafal. Szívmelengető volt látni, hogy sok-sok bejegyzéssel péntekre

megteltek ezek a lapok. Pénteken elkezdtek osztani az önkéntesek részére az okleveleket és ajándécsomagokat is, amit vasárnap folytattak az önkéntes sátorban.

Közben azért volt arra is lehetőség, hogy a délelőtti programokba belehallgassunk. A telefon segítségével rádión keresztül egyik fülünkkel tudtuk hallgatni az előadásokat. Egyik nap misén is részt tudtam venni. A délelőtti műszak 14 órakor ért véget, ilyenkor lehetőség nyílt a délután kezdődő előadások meghallgatására. Nagyon jó volt kizökkenni a hétköznapiakból. Igyekeztem erre az időre mindent kizárni, leginkább a munkahelyemet. Énidőként éltem meg ezeket a napokat. Szükség volt nyitottságra, türelemre, alázatra, elfogadásra. A sok mosoly az emberek arcán és a köszönet feledtette a fáradságot, amit időnként éreztem. Örömmel tölt el, hogy komfortzónámból kilépve egy nagyszerű csapat tagjaként szolgálhattam. (Szarvasné Pál Enikő)

Elsőáldozás a Hősök terén

Az elmúlt 2020/21-es tanévben húsz gyermeket készítettünk fel elsőáldozásra. Nem volt egyszerű, hiszen néhány hónap elteltével a pandémia ismét közbe szőtt és online tartottuk az órákat, húsvét után nyílt lehetőség újra a jelenléti hitoktatásra. Nyár végén lelki délelőttöt tartottunk a plébánián, amin lelkesen vettek részt a gyerekek. Végül tizennégy gyermek vállalta, hogy a NEK nyitómiséjén lesz elsőáldozó, a többiek a Veni Sanctén, itthon a templomba részesültek a szentségben. Gyorsan teltek a napok, a gyerekek elvégezték szombaton az első

gyónásukat a templomban, már mindenki nagyon várta a vasárnapi NEK nyitómiséjét és az elsőáldozást. Fél kettőkor busszal indultunk szülőkkel együtt a Hősök terére. Ott nagyon nagy volt a tömeg, és mi nem kaptunk online levelet arról, hogy melyik szektorba kellene helyet foglalnunk, így próbáltuk megkeresni a helyünket a velünk lévő szülők segítségével. Az önkéntes segítők sem nagyon tudtak tájékoztatással szolgálni nekünk, végül észrevettük, hogy a C szektorban vannak üres helyek, így azokat elfoglalva leültünk. Minden elsőáldozó gyermeknek csomaggal készültek a rendezők, amit lelkesen nézegetni kezdtek. A mise előtti gyülekezés időszakában látványos megnyitó ünnepség vette kezdetét. A nap az első másfél órában nagyon melegen sütött, néha enyhe szellő fújdogált a második másfél órában árnyék vetült a padsorokra. A mise során többször üdvözlötték az elsőáldozókat és családjaikat. Az is elhangzott, hogy az egyház feladata: mindenki szívét megszólítani a föld végső határáig: ezt valamelyest bizonyította is a jelenlévők többeszes tömege. Angelo Bagnasco bíboros, az Európai Püspöki Konferenciák Tanácsának elnöke az elsőáldozó gyerekekhez szólva így fogalmazott: „Az egyház tavasza vagytok. A szív egyszerűségének fontosságára emlékeztettek. Az Úr betér szívetek hajlékába és veletek marad, olyan barátotok lesz, aki soha nem árul el benneteket. (...) Üdvözlöm a szüleiteket, tőlük kaptátok az életet és a hitet.” Aztán egyre közeledtünk a fontos pillanathoz, a szentáldozáshoz.

A gyerekek már nagyon várták, hogy találkozzanak Jézus valóságos testével az áldozásban. Előtte a gyerekek közösen megújították keresztségi fogadásukat. Majd soronként elindultak az áldoztató atyák felé. Minden áldoztató mellett külön fotós gondoskodott arról, hogy az elsőáldozás fizikailag is maradandó élmény és emlék legyen minden kisgyerek számára. Szépen lassan a mi elsőáldozóinkra is sor került, felállhattak. Megható volt látni, ahogy beállnak egymás mögé, összeteszik a kezüket, ahogy tanítottuk nekik. Isten kegyelme végigkísért minket, áldozás után a gyerekek vidáman mesélték élményeiket. Végül megvártuk amíg a tömeg kicsit eloszlik és elindultunk a kijárat felé. A Jó Istennek hálás szívvel indultunk haza, hogy részesei lehettünk ennek a nemzetközi egyházi eseménynek, meghitt találkozás volt Jézussal és azokkal az emberekkel, akik azáltal, hogy beengedik őt a mindennapjaikba, egy más minőségű életet élhetnek, gazdagodhatnak szere-

tetben, jóságban. A közösség megtartó ereje mindannyiunké.

Két héttel a Hősök terei elsőáldozás után a gyerekek újra magukra öltötték a fehér ruhát, a Veni Sancte szentmisében a közösség tagjai is megünnepelhetnék őket. Vezesse mindannyiukat az Úr egész életükön át, hogy soha nem hagyjanak fel a szentáldozással, és hűségesek legyenek a Hősök terei tiszta szívű, lelkes, gyermeki önmagukhoz! (D.E, L.Á.M)

Agóra

Október 9-én, szombaton délelőtt közösségi találkozó lesz a plébánián. A program a következő:

- 9.00 Nyitó imádság
- 9.15 Tanúságtételek a NEK-ről
- 10.15 Szünet
- 10.45 Előadás a plébániai életről (Miklós atya)
- 11.30 Kiscsoportos beszélgetések
- 12.30 Összegzés
- 13.00 Záróima

Gyerekfelügyeletet biztosítunk! Várjuk az önkéntesek jelentkezését is, akik a lebonyolításban (gyerekfelügyelet, terem berendezése stb.) segíteni tudnak.

Impresszum

Kiadja: Pestszentimrei Római Katolikus Plébánia
(1188 Budapest, Nemes u. 17-19., 292-3113, pestszentimre.plebania@gmail.com).
Felelős kiadó: Blanckenstein Miklós plébános. *Felelős szerkesztő:* Bönöczk Péter;
Honlap: www.pestszentimre.plebania.hu